

بنام خداوند جان و خرد

کتاب دویستی های باباطاهر عریان

تدوین: مهدی گلشنی یونس

www.limootop.com

بیندم شال و میوشتم قدک را بنازم کردش چرخ و فلک را

بکردم آب دریا سراسر بشویم هر دو دست بی نمک را

تن محنت کشی دیرم خدایا دل باغم خوشی دیرم خدایا

ز شوق مسکن و داد غریبی به سینه آتشی دیرم خدایا

من آن رندم که کیرم از شمان بلج پوشتم جوشن و بر سر نهم تاج

فرو ناید سرمردان به نامردا کردارم کشتد مانند حلاج

تہ کہ میشی بموچارہ بیاموج کہ این تاریک شوانراچون کرم روج

کھی واجم کہ کی این روج آیو کھی واجم کہ هرکز وانہای روج

اگر زرین کلاہی عاقبت پیچ اگر خود پادشاہی عاقبت پیچ

اگر ملک سلیمانیت یخشد در آخر خاک راہی عاقبت پیچ

تہ کہ ناخواندہای علم ساوات تہ کہ نبردہای رہ در خرابات

تہ کہ سودوزیان خودذانی بیاران کی رسی ہیہات ہیہات

شب تاریک و سنگستان و مومست قبح از دست مو افتاد و شکست

نگہد ازندہاش نیکو نگہداشت و کر نہ صد قبح نصتادہ بشکست

بودد موودرمانم از دوست بود وصل موو بجرانم از دوست

اگر قصابم از تن واکره پوست جدا هرگز نکردد جانم از دوست

محبت آتشی در جانم افروخت که تا دلمان محشر بایدم سوخت

عجب سیرا هنی بهم بریدی که خیاط اجل میایدش دوخت

نرسی حال یار و لفقارت که بجران چون کند باروز کارت

تکه روز و شوان در یاد موی خزارت عاشق با موچه کارت

اگر دل دلبر و دلبر کد ام است و کرد دلبر دل و دلرا چه نام است

دل و دلبر هم آینه و نیم ندونم دل که و دلبر کد ام است

نفس شومم بدینا بهر آن است که تن از بهر موران پرورانست

ندونستم که شرط بندگی چیست هرزه بورم بمیدان جهانست

تو دوری از برم دل در برم نیست هوای دیگر می اندر سرم نیست

بجان دل برم کز هر دو عالم تمنای دگر جز دل برم نیست

بهار آیوبه صحرا و در دشت جوانی هم بهاری بود و بگذشت

سر قبر جوانان لاله رویه می که گلرخان آیند به گلکشت

یکی برزیکرک نالان دین دشت بخون دیدگان آلاله میکشت

همی کشت و همی گفت ای دروغا باید کشت و هشت و رفت ازین دشت

خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت خرم آنانکه این آلالیان کشت

بسی هند و بسی شنو بسی ندهان کوه و همان صحرا همان دشت

سیاهی دو چشمانت مرا کشت درازی دوزلفانت مرا کشت

به قلم حاجت تیر و کمان نیست خم ابرو و مژگانت مرا کشت

شیر مردی بدم دلم چه دوست اجل قصدم گره و شیر ژبونت

ز مو شیر زیان پر بنیز میگردنم و امرک جنگیدن ندونت

یکی در دو یکی درمان پسند یک وصل و یکی هجران پسند

من از درمان و درد وصل و هجران پسندم آنچه را جانان پسند

دلاخوبان دل خونین پسندد دلاخون شوکه خوبان این پسند
متاع کفرودین بیشتری نیست گروهی آن گروهی این پسند

دلی دیرم خریدار محبت کز او کرم است بازار محبت
لباسی دو ختم بر قامت دل ز بود محنت و تار محبت

عزیزا کاسی چشم سرایت میان هر دو چشم جای پاست
از آن ترسم که غافل پانسی تو نشنید خار مرگانم پاست

اگر یار مرادیدی به خلوت بگو ای بیوفای سیمروت
کریبانم زد دستت چاک چاکو نخواهم دوخت تار و ز قیامت

نمیدانم دلم دیوانهی کیست کجا آواره و در خانهی کیست

نمیدانم دل سرکش می مواسیر ز کس مستانی کیست

خوش آنانکه هر سامان تویند سخن با تہ کز بد با تہ نشیند

مو که پایم نبی کایم تہ وینم بشم آنان بوینم که تہ ویند

دو چشمم درد چشمانت پچیناد مسور و جی که چشمم تہ میناد

شنیدم رفتی و یاری کرفتی اگر گوشم شنید چشمم میناد

زدست دیده و دل هر دو فریاد که هر چه دیده میند دل کند یاد

بازم خجری نیش ز فولاد زخم بر دیده تاول کرد و آزاد

میت یارب بهستان گل مرویاد و کر روید کسش هرگز مویاد

میت هر گل به خنده لب کشاید رخس از خون دل هرگز مشویاد

غم عشقت بیابان پرورم کرد و فراقت مرغ میبال و پریم کرد

بمواجی صبوری کن صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد

خوش آنانکه هزار برندانند ز حرفی وانویسند و نه خوانند

چو مجنون سر نهند اندر بیابان ازین کو گل روند آه چو چراند

نهالی کن سر از باغی بر آرد بارش هر کسی دستی بر آرد

بر آرد باغبان از بیخ و از بن اگر بر جای میوه کوهر آرد

خوشا آنانکه پاز سرزند و ندمثال شعله خشک و ترزند و نند

کنشت و کعبه و بجان و دیر سرائی حالی از دل برزند و نند

خوشا آنانکه تن از جان ندانند تن و جانی بجز جانان ندانند

بدر دوش خوگرند سالان و مائان بدر و خویشتن در مان ندانند

خوشا آنانکه سودای ته دیند که سرپیوسته در پای ته دیند

بدل دیرم تمنای کسانی که اندر دل تمنای ته دیند

الهی کردن کردن شود خرد که فرزندان آدم راهمه برد

یکی ناکه که زنده شد فلانی همه گویند فلان ابن فلان مرد

دگر شو شد که موجانم بسوزد کربان تا بدمانم بسوزد

برای کفر زلفت ای پریرخ همی ترسم که ایمانم بسوزد

دلم بی وصل ته شادی میناد زرد و محنت آزادی میناد

خراب آباد دل بی مقدم تو الهی هرگز آبادی میناد

پسندی خوار و زارم تاکی و چند پریشان روزگارم تاکی و چند

تکه باری زدوشم بر نگیزی کرمی سربار بارم تاکی و چند

خوار از خورشید رویت شرم دارد مه نوزار رویت آزر م دارد

بشهر و کوه و صحرا هر که بینی زبان دل بذکرت کرم دارد

غریبی بس مراد لکیر دارد فلک برگردنم زنجیر دارد
فلک از گردنم زنجیر بردار که غربت خاک دامنگیر دارد

دل عاشق به پیغامی بسازد خمار آلوده با جامی بسازد
مرکبیت چشم تو کافیت ریاضت کش ببادامی بسازد

لاله کاران دگر لاله مکارید باغبانان دو دست از گل بدارید
اگر عهد گلان این بوکه دیدم بیخ گل برکنید و خار بکارید

شوانم خواب در مرز گلان کرد کلم واحد و خوابم رازبان کرد
باغبان دید که موگل دوست دیرم هزاران خار بر گل پاسبان کرد

کیج وویج که کافر کیج میراد چنان کیج که کافر هم میناد

براین آئین که موراجان و دل داد شمع و پروانه را پروج میداد

هر آنکس عاشق است از جان ترسد یقین از بند و از زندان ترسد

دل عاشق بود گر که گرنه که گرک از هی بی چو مان ترسد

مرانه سر نه سامان آفریند پریشانم پریشان آفریند

پریشان خاطران رفتند در خاک مرا از خاک ایشان آفریند

چو آن نخلم که بارش خورده باشند چو آن ویران که کنجش برده باشند

چو آن سپری همی نالم درین دشت که رودان عزیزش مرده باشند

بلارمزی زبالای ت باشد جنون سری ز سودای ت باشد

بصورت آفرینم این گمان بی که پنهان در تماشای ت باشد

خوش آنان که با ت هم نشینند همیشه بادل خرم نشینند

همین بی رسم عشق و عشق بازی که کساخانه آید و ت ببینند

اگر شیری اگر میری اگر مور کذراید کنی آخرب کور

دلارحمی بجان خویشان کن که مورانت نهند خوان و کنند سور

زدل نقش حالت در نشی یار خیال خط و حالت در نشی یار

مژه سازم بدور دیده پرچین که تاوینم خیالت در نشی یار

مو آن زدم که نامم بپلندرنه خان دیرم نه مان دیرم نه لنگر

چو روج آیو بگردم کرد کیتی چو شو آیو به خستی وانم سر

جره بازی بدم رفتم به نخیر سبک دستی بزدر بال من تیر

برو غافل محمد کو ساران هران غافل چرد غافل خورد تیر

سه درد آمو بجانم هر سه یکبار غریبی و اسیری و غم یار

غریبی و اسیری چاره دیره غم یار و غم یار و غم یار

تویی آن شکرین لب یاسمین بر منم آن آتشین دل دیدگان تر

از آن ترسم که در آغو شم آبی که از د آتشت بر آب شکر

آلاله کوهسارانم تویی یار بنوشه جوکنارنم تویی یار

آلاله کوهساران بهتسهای بی امید روزگارنم تویی یار

فلک زار و نزارم کردی آخر جدا از گلغزارم کردی آخر

میان تخته می نزد محبت شش و پنجه بکارم کردی آخر

اگر شیری اگر سیری اگر کور سرانجامت بود جادته کور

تنت در خاک باشد سفره کستر بگردش موش و مار و عقرب و مور

دلا اصلا تتری از ره دور دلا اصلا تتری از ته کور

دلا اصلا نیتتری که روزی شوی بنگاه مار و لانهی مور

بروی ماهت ای ماه ده و چاره سروقت ای زمینده رخسار

که جز عشقت خیالی دردم نی بیاری ندارم موسر و کار

دیم آلالهای در دامن خار و اتم آلالی کی چینه منت بار

بگفتا باغبان معذور میدار درخت دوستی دیر آور دبار

گلکش در زیر سنبل سایه پرور نهال قاش نخلی است نوبر

ز عشق آن گل رعنا همه شب چو بلبل ناله و افغان بر آور

دمی بوره بوین حالم ته دلبر دلم تنگه شی با موبس بر

ته گل بر سر زنی ای نوکل موبه جای گل زخم مودست بر سر

دلم زار و دلم زار و دلم زار طیبم آوری در دم کرد چار

طیبم چون بینه بر موی زار کرده در مون در دم رانناچار

بی تو تلواسه دیرم ای نکویار زهر در کاسه دیرم ای نکویار

سیم خون گریه ساقی ناله مطرب مصاحب این سه دیرم ای نکویار

جدا از رویت ای ماه دل افروز نه روز از شو شاسم نه شواز روز

وصالت کرم کردد میسر همه روزم شود چون عید نوروز

بوره بلبل بنالیم از سر سوز بوره آه سحر از موسیاموز

تواز بهر گلی ده روز نالی مواز بهر دل آرامم شو روز

موم که سرد بیانم شو روز سرشک از دیده بارانم شو روز

نه تب دیرم نه جایم میکند درد همیدونم که نالونم شو روز

غم و درد موز عطار و ارس درازی شب از یار و ارس

خلاق هر یکی صدمبار پرسند تو که جان و دلی یکبار و ارس

خداوند انفریاد دم رس تو یار یکسان مومنده یکس

همه گویند طاهر کس نداره خدایار موجه حاجت کس

گلی که خود بدادم پیچ و تابش باشک دیدگانم دادم آبش

دین گلشن خدایا کی روانی گل از مودیکری کسیر دکلاش

قضارمزی ز چشمان رخاوش قدر سری ز زلف مسکبارش

مه و مهر آیتی ز آن روی زیبا نکویان جهان آینه دارش

به قبرستان گذر کردم کم و بیش بیدم قبر دو لبتند و درویش

نه درویش یکفن در خاک رفته نه دو لبتند برده یک کفن بیش

شب تارا است و کرگان میزنندش دوز لغانت حایل کن بوره پیش

از آن کنج لبت بوسی بوده بکوره خدا دادم بدرویش

فلک نه همسری دارد نه هم کف بخون ریزی دلش اصلا نکلفت اف

همیشه شیوهی کارش همینه چراغ دو دمانیر کند پف

وای آن روحی که در قبرم نهند تنگ بایلم نهند خشت و گل و سنگ

نه پای آنکه بگریزم ز ماران نه دست آنکه باموران کنم جنگ

دلی دیرم چو مودیوانه و دندان زده آینه هر نام بر سنگ

بمواجد که بی نام و سنگی هر آن یارش تویی چه نام و چه سنگ

دلی دیرم ولی دیوانه و دندان ز دستم شیشی ناموس بر سنگ

ازین دیوانگی روزی بر آیم که در دلمان دلبر بر زخم چنگ

خدا یاد از این دل داد از این دل نکشتم یک زمان من شاد از این دل

چو فردا داد خواهان داد خواهند بر آرم من دو صد فریاد از این دل

دلاوشتم ز عشقت جامهی نیل نهم داغ غمت چون لاله بر دِل

دم از مهرت ز نهم به چون دم صبح وز آن دم تا دم صور سرافیل

چرا دایم بخوابی ای دل ای دل ز غم در اضطرابی ای دل ای دل

بوره کنجی نشین سگر خدا کن که شاید کام یابی ای دل ای دل

موام آن آذین مرغی که فی الحال بسو جم عالم ابر هم ز نهم بال

مصور کر کشد نقشم به گلشن بسوجه گلشن از تاثیر شمال

ز بوی زلف تو مفتونم ای گل زرنگ روی تو دخنم ای گل

من عاشق ز عشقت بیقرارم تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

بشم و اشتم که تاییاری کره دل به. نختم کره وزاری کره دل

بکر دی و بخونی یار دیکر که از جان و دولت یاری کره دل

چرا آزرده حالی ای دل ای دل همه فکر و خیالی ای دل ای دل

بساجم نخجری دل را بر آرم بوینم تا چه حالی ای دل ای دل

مکر شیر و پلنگی ای دل ای دل بودایم به جنگی ای دل ای دل

اگر دستم فقی خونت بر بجم بوینم تا چه رنگی ای دل ای دل

دلا غافل ز سجانی چه حاصل مطیع نفس و شیطانی چه حاصل

بود قدر تو افزون از ملایک تو قدر خود نمیدانی چه حاصل

حرامم بی تہ بی آلالہ و گل حرامم بی تہ بی آواز بلبل

حرامم بی اگر بی تہ نشینم کشم در پانی گلبن ساغرمل

خدا یا خستہ و زارم ازین دل شو روزان در آزارم ازین دل

مواز دل نالم و دل نالد از موزم بوستان کہ سیرارم ازین دل

مراد و آموہ و درمان چہ حاصل مرا وصل آموہ و بجران چہ حاصل

بوتہ بی گل و آلالہ بی سر سر بوتہ کلہ یاران چہ حاصل

بہ صحرا سکرم صحرا تہ وینم بہ دریا سکرم دیاتہ وینم

بہر جا سکرم کوه و درودشت نشان روی زیبای تہ وینم

غمم غم بی و همراز دلم غم غم بمصحبت و همراز و همدم

غمت ممل که موتها نشینم مرز ابارک الله مرجا غم

مو آن دل داده یکتا پرستم که جام شرک و خود بینی شکستم

منم طاهر که در بزم محبت مجد را کینه چاکرستم

من آن مسکین تدرو بی پرستم من آن سوزنده شمع میسرستم

ز کار آخرت کردم ز دنیا یکی حشکیده نخل پیبرستم

موازا قلوبی تشویش دیرم که از برک و باران میش دیرم

اگر لا تقطوا دستم نکیرد موازیا ویلنا اندیش دیرم

اگر آئی بجانت و انواجم و کر نائی به بجرانت کداجم

تہ ہر دوی کہ داری بردلم نہ بمیرم یا بسوجم یا بساجم

بشم و اشم ازین عالم بدرشم بشم از چین و ماچین دورترشم

بشم از حاجیان حج سپرسم کہ این دوری بسہ یادورترشم

موکہ چون اشتران قلعہ بہ خرم جہازم چوب و خرواری بیارم

بدین مزد قلیل و نج بسیار ہنوز از روی مالک شرمسارم

موآن رندم کہ پاز سرزندم سرپائی بجز دلبرندم

دلارامی کز او دل کیرد آرام بغیر از ساقی کوژندم

عزیزا ما گرفتار دو در دیم یکی عشق و دیگر در دهر فر دیم

نصیب کس مباد این غم که ما راست حالت یک نظر نادیده مر دیم

بسر شوق سر کوی ته دیرم بدل مهر مه روی ته دیرم

بت من کعبی من قلبی من ته ای هر سو نظر سوی ته دیرم

بوره ای روی تو باغ بهارم خیالت مونس شهای تارم

خدا دونه که در دنیای فانی بغیر عشق ته کاری ندارم

بسر غیر ته سودائی نذریم بدل جز ته تمنائی نذریم

خدا دونه که در بازار عشقت بجز جان بیچ کالائی نذریم

هزاران غم بدل اندوخته دیرم هزار آتش بجان افروخته دیرم

یک آه سحر کز دل بر آرم هزاران مدعی راسوخته دیرم

موان بحر م که در ظرف آمدتم چون نقطه بر سر حرف آمدتم

بهر الفی الف قدی بر آ یو الف قدم که در الف آمدتم

موکز سوته دلائم چون نالم موکز بی حاصل نام چون نالم

گل بلبل نشیند زار نالد موکه دور از گل نام چون نالم

شبی نالم شبی بکیر نالم ز جور یار و چرخ پیر نالم

کمی همچون پلنگ تیر خورده کمی چون شیر در زنجیر نالم

دلازدست تنهایی بجانم ز آه و ناله‌ی خود در فغانم

شبان تار از درد جدایی کند فریاد مغز استخوانم

غم عشق تو مادر زاد دیرم نه از آموزش استاد دیرم

بدان شادم که از یمن غم تو خراب آباد دل آباد دیرم

همه عالم پر از کرد چه سازم چو مودلها پر از درد چه سازم

بکشم سنبلی دامان الوند هموار طالعم زرد چه سازم

قدح بر کیرم و سیر گلان شم بطرف سبز و آب روان شم

دوسه جامی ز نم باشد کامی و ایم مست و بسیر لالیان شم

ز عشقت آتشی در بوتۀ دیرم در آن آتش دل و جان سوتۀ دیرم

سکت ارپانند بر چشمم ایدوست بزمکان خاک پایش روتۀ دیرم

به آهی گنبد خضر بسوچم فلک را جمله سر تا پا بسوچم

بسوچم ارنه کارم را بساجی چه فرمائی بساجی یا بسوچم

اگر جسم بسوزی سوتۀ خواهم اگر چشم بدوزی دوتۀ خواهم

اگر باغم بری تا گل بچینم کلی هم رنگ و همبوی تۀ خواهم

سرکوه بلند چندان نشینم که لاله سر بر آره مو بچینم

الاله یوفابی یوفابی بخار یوفایون موکزینم

ز وصلت تا کی فردا ایم و شم جگر پر سوز و درد آیم و شم

بمکونی که در کویم نیایی موتاکی بارخ زرد آیم و شم

خوشا روزی که دیدارته وینم گل و سنبل زر خسارته چینم

بیابنشین که تا وینم شو روز حالت ای بخار نازینم

دل زار و حزینه چون نالم وجودم آتینه چون نالم

بمواجن که طاهر چند نالی چو مگم در کینه چون نالم

میته گلشن چو زندان بچشمم گلستان آذرستان بچشمم

میته آرام و عمر و زندگانی همه خواب پریشان بچشمم

بشویاد تو ای مه پاره، ستم بروز از درد و غم پچاره، ستم

تو داری در مقام خود قراری مویم که در جهان آواره، ستم

مواز جورستان دل ریش دیرم زلاله داغ بر دل میش دیرم

چو فردا نامه خوانان نامه خوانند من شرمنده سردر پیش دیرم

قلم بر شام از هراستخوانم مرکب کیرم از خون رگانم

بکیرم کاغذی از پردی دل نویسم بهر یار مهربانم

الهی اربواجم ورنواجم ته دانی حاجتم راموچه واحم

اگر بنوازیم حاجت روانی و کر محروم سازی موچه ساحم

شبى خواهم که پنجمبرمىم دمی باساقی کوثر نشینم

بگیرم در بخل قبر رضا در آن گلشن گل شادی بچینم

ز بهرانت هزار اندیشه دیرم همیشه زهر غم در شیشه دیرم

ز ناسازی بخت و گردش چرخ فغان و آه وزاری پیشه دیرم

بروی دلبری کر مایلمتم مکن منعم گرفتار دلمتم

خدا را ساربان آهسته میران که من و ماندی این قافلتمتم

ز دست چرخ گردون داد دیرم هزاران ناله و فریاد دیرم

نشید دستانم باخس و خار چگونه خاطر خود شاد دیرم

موآن محنت کش حسرت نصیتم که در هر ملک و هر شهری غیریم

نه بوروزی که آبی بر سر من بویی مرده از بجز حییم

بغیرتہ دگریاری نذیرم به اغیاری سروکاری نذیرم

بدکان تہ آن کاسد متاعم که اصلا روی بازاری نذیرم

موآن رندم که عصیان پیشه دیرم بدستی جام و دستی شیشه دیرم

اگر تو یکنایه روی ملک شومن از خواو آدم ریشه دیرم

به خنجر که بر آزند دیدگانم در آتش که بسوزند استخوانم

اگر بر ناخانم نی بکوبند نکیرم دل زیار مهربانم

همه شوتا سحر اختر شمارم که ماه رویت آید در کنارم

شوان کوشتم بدر چشمم بر اهت کذاری تا یکی در انتظارم

یا سوت دلان کردیم آیم سخنها و اکریم غم و انانیم

تراز و آوریم غما بسجیم هر آن سوت تریم وزین تر آیم

وای ازین دل که فی هرگز بکامم وای ازین دل که آزار دمامم

وای ازین دل که چون مرغان و حسی نخیده دانه اندازد بمامم

به این بی آشنایی برکیاشم به این بی خانمانی برکیاشم

همه که موبرونند و آیم ته از در کبرونی برکیاشم

موآن آزرده ی بی خانانم موآن محنت نصب سخت جانم

موآن سرکشته خارم دریا بون که هر بادی وزد پیش دوانم

بوره سوته دلان بابانالیم زدست یار بی پروانالیم

بشیم بابل شیدا به گلشن اگر ببل ناله بانالیم

بوره روزی که دیدار توینم گل و سنبل به دیدار توچینم

بوره نشین برم سالان و ماهان که تا سیرت بوینم نازینم

به عشقت ای دلار انکروتم نوید وصل تو تا نشوتم

بدل تخم و فایت کشتم آخربخزاندوه و خواری ندر و تم

خوش آنساعت که دیدارته وینم کمند عسیرن تارته وینم

نونه خرمی هرکز دل موکرا آن دم که رخسارته وینم

دلم دور است و احوالش ندونم کسی خواهد که پیغامش رسونم

خداوند از مرم مهلتی ده که دیداری بیدارش رسونم

بوره یکدم بنالیم و بسوچیم از آنرونی که هر دو تیره روچیم

ت: بلبل حاش الله مثل مونی نوبز درد و غم یک عمر روچیم

دلم درین و نالین چه و اجم رخم کردین و خاکین چه و اجم

بگردیدم به همتاد و دولت بصدنذهب منادین چه و اجم

از آن انگشت نامی روزگارم که دور افتاده از یار و دیارم

ندونم قصد جان کردن بناحق بجز بر سرزدن چاره ندارم

از آن دخته و سینه نهارم که گریان در ته سنگ مزارم

بواجدم که ته شوری نداری سراپا شور دارم شمر ندارم

بدل درد غمت باقی هموزم کسی واقف نبواز درد و سوزم

نبویک بلبل سوت به گلشن به سوزم و نبوکافر به روزم

فلک کی بشود آه و فغانم بهر کردش زند آتش بجانم

یک عمری بگذرانم باغم و درد بجام دل نگر و آسمانم

زدونی ای فلک که مستنم وامور بد که دردمندم

بیک کردش که میکردی سینی چورته موبسانت بندم

کنون داری نظر کو واکیانم ز جورت در کدازه استخوانم

بکه اندیشهای بیدادیشه که آهم تیر بوناله کامم

ز حال خویشتن مویخبریم ندونم در سفیر یاد حضریم

نغان از دست تو ای یسروت همین دونم که عمری دبریم

گلستان جای تو ای نازنینم مودر گلخن به خاکستر نشینم

چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا چو دیده واکرم جز تہ نویسم

کافرَم کر منی آلاله کارم کافرَم کر منی آبش بدارم

کافرَم کر منی ناش برم نام دو صد داغ دل از آلاله دارم

غم عالم همه کردی ببارم مگر مولوک مست سر قطارم

همارم کردی و دادی به ناکس فزودی هر زمان باری ببارم

هزاران ملک دنیا کربدارم هزاران ملک عشقی کربدارم

بوره تہ دلبرم تابا تہ واجم کہ بی روی تو آنرا کربدارم

تو خود کفتی کہ موملاح مانم بہ آب دیدکان کشتی برانم

ہی ترسم کہ کشتی غرق و ابودین دریای بی پایان بانم

فلک برهم زدی آخر اسام زدی بر خمری نیلی لباسم

اگر داری برات از قصد جانم بکن آخر ازین دنیا اسام

موکه مست از می انگور باشم چرا از نازینم دور باشم

موکه از آشت گرمی نوینم چرا از دود محنت کور باشم

الهی دشمنت راخته وینم به سینه اش خجری تادسته وینم

سر شوایم احوالش بر سرم سحر آیم مزارش بسته وینم

نمیدانم که سرگردان چرایم گمی نالان گمی کریان چرایم

همه دردی بدوران یافت درمان ندانم موکه بیدرمان چرایم

موکه آشفته حالم چون نالم سگسته پرو بالم چون نالم

همه کونند فلانی چند نامی تو آبی در خیالم چون نالم

شوان استارگان یلیک شمارم بر اهت تا سحر در انتظارم

پس از نیمه شوان که تهنایی ز دیده اشک چون باران بارم

خدایا واکیان شم واکیان شم بدین پخانمانی واکیان شم

همه از در برانند سوت آیم ته که از در برانی واکیان شم

موآن دل داده ی بی خانانم موآن محنت نصیب سخت جانم

موآن سرگشته خارم در بیابان که چون بادی وز دهر سودوانم

نمیدانم که رازم باک و احجم غم و سوز و کدازم باک و احجم

چه و احجم هر که دونه میکره فاش دگر راز و نیازم باک و احجم

سرکویت تا چند آیم و شم ز وصلت بی نوا چند آیم و شم

بکویت تا بسیند دیده رویت تتری از خدا چند آیم و شم

بوره کز دیده چخونی بسازیم بوره لیلی و مخونی بسازیم

فریدون عزیزم رفتی از دست بوره کز نو فریدونی بسازیم

دوزلفانت کرم تار باجم چه میخوایی ازین حال خرابم

تکه بامو سرباری نذاری چرا هر نیمه شو آبی بخوابم

بیایک شو منور کن اطاقم مهل در محنت و درد فراتم

به طاق جفت ابروی تو سوکنده بهجفت غم تاز تو طاقم

ز عشقت آتشی در بوته دیرم در آن آتش دل و جان سوته دیرم

سکت اربانند بر چشم ای دوست بمرگان خاک راهش روته دیرم

میته بالین سیه مار به چشمم روح روشن شو تار به چشمم

میته ای نوکل باغ امیدم گلستان سر سر خار به چشمم

بیاتادست ازین عالم بدایم بیاتاپای دل از گل بر آریم

بیاتا بردباری پیشه سازیم بیاتانخم نیکونی بکاریم

دلی نازک بسان شیشه دیرم اگر آهی کشم اندیشه دیرم
سر سگم گر بود خونین عجب نیست موآن نخلم که در خون ریشه دیرم

بیاجانادل پرورد موبین سرشک سرخ و روی زرد موبین
غم مجوری و درد صبوری همه بر جان غم پرورد موبین

الهی سوز عشقت بیشتر کن دل ریشم زردت ریشتر کن
ازین غم کردمی فارغ نشینم بجانم صد هزاران نیشتر کن

اگر دستم رسد بر چرخ کردون از او پرسم که این چین است و آن چون
یکی را امیدهی صد ناز و نعمت یکی را نان جو آلوده در خون

کلی کشم باین الوند دلمان آوش از دیده دادم صبح و شامان

چو روج آیو که بوش و امن آیو بر بادش سرو سامان بسامان

اگر مستان، مستیم از ته ایمان و کربنی پاود مستیم از ته ایمان

اگر کبریم و ترساور مسلمان بهر ملت که، مستیم از ته ایمان

دلاخونی دلاخونی دلاخون بهر خونی بهر خونی بهر خون

ز بهر لیلی یسین عذاری چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

خوشا آنان نه سردارند نه سامان نشین هر دو پا چن به دلمان

شو روزان صبوری پیش کیرن بیاد روی دلداران دلمان

بعالم کس مبادا چون من آئین موآئین کس مبوددین و آئین

هر آنکو حال موش باور نیبو موآئین بی موآئین بی موآئین

بوره ای دل بوره باری بشمان مکه کاری کز آن کردی پشمان

یه دوروزی بناکامی سرآریم باشه روزی که گل چینیم بدانان

دلم از دست ته نالانه نالان اندرون دلم خون کشته پالان

هزاران قول با ما پیش کردی همه قولان ته بالان بالان

ته سرورزان موسودای ته ورزان کریبان بلرزان واته لرزان

کفن در کردنم صحرا می محشر هران وینان احوال ته پرسیان

زیاد خودی پروا کریان ازو کوا تجا و که بریان

کیه این تاب داره تا مودارم نذاره تاب این سام نریان

بوره منت بریم ما از کریان بکشیم دست از خوان لیمان

کریان دست در خوان کریمی که بر خوانش نظر دارند کریان

زدست مو کشیدی باز دلمان ز کردارت نبی یک جو پشیمان

روم آخربدلمانی ز نم دست که تا از وی رسد کارم بسلمان

دلتم تنگ ندانم صبر کردن زدگشنگی بوم راضی بمرودن

ز شرم روی ته مودر حجابم ندانم عرض حالم واته کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من آنکه بر کشته سامانه منم من
آنکه شادمان به انده میکره روز آنکه روزش چوشامانه منم و من

پشیمانم پشیمانم پشیمان کاروانی بوینم تا پشیمان
کهن دنیا هیچ کسی نمانده به هرزه کوله باری میکشیمان

مو آن اسپید بازم سینه سو مان چراگاه موبی سر برشن کو مان
همه تیغی به سو مان میگردن تیز مو آن تیغم که یزدان کرده سو مان

بردم همچو یوسف کربزدان و یانالم زغم چون مستندان
اگر صد باغبان خصمی نماید دام آیم بگلزار تو خندان

بی تا اسکم ز مرگان تر آوی بی تا نخل امیدم بی بر آوی

بی تا کج تنهائی شب و روز نشینم تا که عمرم بر سر آوی

مکن کاری که پابر سکت آوی جهان با این فراخی سکت آوی

چو فردا نامه خوانان نامه خوانند تو وینی نامی خود سکت آوی

دلی دیرم که بهبودش نیبو سخنها میکریم سودش نیبو

بادش میدهم نش میبرد باد در آتش مینم دودش نیبو

دلی دیرم دمی بیغم نیبو غمی دیرم که هرگز کم نیبو

خطی دیرم مواز خوبان عالم که یار بیوفاهدم نیبو

نوامی ناله غم اندوخته و نو عیار قلب خالص بوته دونو

بوره سوته دلان و اہم بنالیم کہ قدر سوتہ دل دلسوتہ دونو

سری دارم کہ سامانش نبی بو غمی دارم کہ پیامش نبی بو

اگر باورنداری سوی من آسی بوین دردی کہ درمانش نبی بو

شب دیرم ز بھرت تار تار و کرفہ ظلمتش لیل و نہارو

خداوند ادم را روشنی ده کہ تاوینم جمال ہشت و چارو

بہ واسلہ کہ جانانم تویی تو سلطان عرب جانم تویی تو

نمیدونم کہ چونم یا کہ چنم ہی دونم کہ درانم تویی تو

بهارم بی خزان ای گلبن موچه غم کنده بوینج و بن مو
 برس ای سوته دل یکدم به دردم ته ای امروز دل تازه کن مو

نیا مطلق بکارم این دل مو بجز خونده اش نه حاصل مو
 داره در موسم گل جوش سوداچه پروایی کره اینجادل مو

وای از روزی که قاضیان خدا بو سرپل صراطم ماجرا بو
 بنوبت بگذرند پیرو جوانان وای از آدمم که نوبت زان بابو

بوره جاناکه جانانم تویی تو بوره یاراکه سلطانم تویی تو
 ته دونی خودکه مو بجز تو ندونم بوره بوره که ایمانم تویی تو

شبی کان نازنینم در بر آید کز شسته عمرم از نوبر سر آید

همه شودیدی موتا سحرگاه بره باشد که یارم از در آید

عزیزامردی از نامردنایو فغان و ناله از بیدردنایو

حقیقت بشنواز پور فریدون که شعله از تنور سردنایو

سحرگان که بلبل بر گل آید بدانان اشک چشمم گل گل آید

روم دریای گل افغان کنم سر که هر سوتی دلی در غلغل آید

بدل چون یادم از بوم و بر آید سر سگم پنخود از چشم ترا آید

از آن ترسم من بر کشته دوران که عمرم در غریبی بر سر آید

نیمی کز بن آن کاکل آیو مرا خوشتر ز بوی سنبل آیو

چو شو کیرم خیالش راد آغوش سحر از بستم بوی گل آیو

بیتیک شودلم بی غم نبیو که آن دلبردمی بهدم نبیو

هزاران رحمت حق باد بر غم زمانی از دل ما کم نمی بو

صدای چاوشان مردن آیو بکوش آوازهی جان کندن آیو

رفیقان میروند نوبت به نوبت و ای آن ساعت که نوبت وامن آیو

غم عشق تو کی بر هر سر آیو بهانی کی به هر بوم و بر آیو

ز عشقت سرفرازان کامیاند که خور اول به کساران بر آیو

بی تهر شو سرم بر بالش آو چونی از استخوانم نالش آو
شب هجران بجای اشک چشم زمرگان پاره های آتش آو

میه تکشن به چشم کلخن آو واته کلخن به چشم کلخن آو

کلم ته کلبنم ته کلشنم ته که واته مرده راجان برتن آو

امان از اتحر شوریدهی موفغان از نخت برگردیدهی مو

فلک از کینه ورزی کی گذاره رود خون از دل غمیدهی مو

نصیب کس مبود دل مو که بسیره غم پچاصل مو

کسی بواز غم و دردم خبر دار که دارد مشکلی چون مثل مو

به و الله و به با الله و به تا الله قسم بر آیی نصر من الله
 که دست از دانت من بزدارم اگر کشته شوم احکم الله

دل میل گل باغ تیره درون سینهام داغ تیره
 بشم آلاله زاران لاله چینم وینم آلاله هم داغ تیره

دلی دیرم چو مرغ پاشکته چو کشتی بر لب دریانشته
 تو کوی طاهر چون تار بنواز صدا چون میدهد تار کسته

دلت ای سگدل بر ما نسوجه عجب نبود اگر خار نسوجه
 بسوجه تا بسوجه انم دلت را در آذ چوب تر تنها نسوجه

دلم از دست خوبان کیچ وویچه مژه برهم زخم خونابه ریچه

دل عاشق مثال چو تبری سری سوجه سری خونابه ریچه

سر سر کشتهام سامان ندازه دل خون کشتهام درمان ندازه

به کافر مذمبی دل بسته دیرم که در حمد مذمبی ایمان ندازه

غم عشقت ز کج رایگان به وصال تو ز عمر جاودان به

کفنی از خاک کویت در حقیقت خدا دونه که از ملک جهان به

نعمت در سینهی مویخانه دیره چو بخدی جای در ویرانه دیره

فلک هم در دل تنگم نهد باز هر آن انده که در انبازه دیره

غم و درد دل موبی حساب خدا و نه دل از هجرت کبابه

بنازم دست و بازوی ته صیاد بکش مرغ دلم با الله توبه

چه باغ است اینکه دارش آذینه چه دشت است اینکه خوشخوارش زینه

مگر بوم و بر سنگین دلان است مگر صحرای عشق نازینه

کجایی جای ته ای بر همه شاه که مو آیم بدانجا از همه راه

همه جا جای ته مو کور باطن غلط کفتم غلط استغفر الله

دل از مهرت نورزه بر چه ارزه گل است آندل که مهر تو نورزه

کریبانی که از عشقت شو چاک بیک عالم کریبان و اسیرزه

هزاران دل بغارت برده ویشه هزارانت دگر خون کرده ویشه

هزاران داغ ریش ارویشم اشمرده همنوشمرده از اشمرده ویشه

پریشان سنبلان پرتاب مکه خمارین نرگهان پر خواب مکه

براینی ته که دل از ما برینی برنیه روزگار اشتاب مکه

سحرگاهان که اسلم لاده کیره ز آهم هفت چرخ آلاوه کیره

چنان از دیده ریزم اشک خونین که کیتی سر بر سیلابه کیره

غم بی حد و دردم بی شماره فغان کاین درد مودمان نذاره

خداوند اندونه ناصح موکه فریاد دلم بی اختیاره

دل موبی توزاروبی قراره بجز آزار موکاری نذاره

زندستان بسرحون طفل بدخودرد بجزرت اینش روزگاره

هر آن دلبر که چشم مست دیره خزاران دل چوما بابت دیره

میان عاشقان آن ماه سیماسو شعر موبلند و پست دیره

سرم بالین تنم بستر نذاره دلم جز شوق ته در سر نذاره

نهد دور از ته هر کس سربالین الی سرز بالین بر نذاره

سرم سودای کیسوی ته دیره دلم میل گل روی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

دلم میل گل روی ته دیره سرم سودای کیسوی ته دیره

اگر چشمم باه نوکره میل نظر بر طاق ابروی ته دیره

اگر شاهین بچرخ، شتمینه کند فریاد مرگ اندر کینه

اگر صد سال در دنیا بمانی در آخر منزلت زیر زینه

موکه یارم سر یاری نذیره موکه در دم سبکباری نذیره

همه واجن که یارت خواب نازه چه خوابست اینک بیداری نذیره

قضا پیوسته در گوشم بواجه که این در ددل توبی علاجه

اگر کوهر بی خواهون نذاری، همین این جون تو که بی رواجه

چو مویک سوتہ دل پروانہای نہ بعالم ہنچو مودیلوانہای نہ

ہمہ مارون و مورون لاندہ دیرن من دیوانہ را ویرانہائی نہ

مورای دلبر موباتہ کارہ و کرنہ در جہان بسیار یارہ

کجا پروای چون موسوتہ دیری چو موبلبل بہ کلزارت ہزارہ

دین بوم و برانم پرورش نہ شو انم جا و روز انم خورش نہ

سری دیرم کہ مغزی اندرونہ تنی دیرم کہ پروای سرش نہ

موراد دلم خو کردہ واتہ ندونی درد دل ای سوفا تہ

بورہ موسوتہ دل واتہ سپارم تہ ذونہ بادل و دل ذونہ باتہ

بدنیا مونوینم کام بی تہ بدس هرگز نکیرم جام بی تہ

بلرزم روزو شو چون بید مجنون ندارم یک نفس آرام بی تہ

سحر کاهان فغان بلبلا نه بیاد روی پر نور گلانه

ز آه مو فلک آخر خدر که اثر دنا می سوتہ دلانہ

بدنیا مثل مودل سوتہای نه بدرد سوز غم اندوتہای نه

چسان بندم ره یل دو دیده که این زخم دلم لو سوتہای نه

دل مودایم اندر ماتم تہ بدل پیوستہ بیدرد و غم تہ

چه پرسی که چراقت بوخم خم قدم از آن پیچ و خم تہ

زغم جان دتتم در کیروداره سرم در بن تیج آبداره

ندارم اختیاری از چه جوشش دل موتاب این سودانداره

به کس درد دل موواتنی نه که سنگ از آسمون انداتنی نه

بمواجن که ترک یار خود که کسین یارم که ترکش واتنی نه

دل موغیرته دلبر نکیره بجای جوهری جوهر نکیره

دل موسوته و مهرته آذنی ناسوته آذر نکیره

ندونم لوت و عریانم که کرده خودم جلاد و پونم که کرده

بده خجر که تاسینه کنم چاک بینم عشق بر جونم چه کرده

دو چشمم راتہ خون پالاکنی تہ کلاہ عقلم از سرواکنی تہ

اگر لیلی بپرسہ حال مجنون نظر اورا سوی صحراکنی تہ

غزیران موسم جوش بہارہ چمن پر سبزہ صحرا لاله زارہ

دمی فرصت غنیمت دان دین فصل کہ دنیای دنی بی اعتبارہ

سرم چون گوی در میدان بکرده دلم از عہد و پیمان بر نکرده

اگر دوران بہ نا اعلان بانہ نشینم تاکہ این دوران بکرده

دلم از دست تو دایم غمینہ ببالین خستی و بسترزینہ

ہمین جرمم کہ موتہ دوست دیرم کہ حرکت دوست دیرہ حالش اینہ

مراشقت زجان آذرباره زپیکر مشمت خاکستر برآره

نهال مهرت از دل کربسزنده هزاران شاخه دیکر برآره

شدتم سیر و برنایی نمانده تن توش و توانایی نمانده

بهواجی برو آلالهی چین چرا چینم که مینایی نمانده

دلی بهچون دل نالان مونه نمی بهچون غم بهجران مونه

اگر دریا اگر ابر بهاران حریف دیدی گریان مونه

درخت غم بجانم کرده ریشه بدرگاه خدا نالم همیشه

رفیقان قدر یکدیگر بدانید اجل سگست و آدم مثل شیشه

نواهی ناله غم اندوخته دونه عیار قلب و خالص بوته دونه

بیا سوته دلان با هم بنالیم که قدر سوته دل دل سوته دونه

گر آن نامهربانم مهربان بی چرا از دیدگانم خون روان بی

اگر دلبر بود دلدار میو چرا در تن مرانه دل نه جان بی

شب تار و بیابان پرورک بی در این ره روشنایی کمترک بی

گر از دستت برآید پوست از تن بیگلن تا که بارت کمترک بی

سرراست نشینم تایی در سادی بروی ماگشایی

شود روزی بروز موم نشینی که تاوینی چه سخت بیوفایی

وای آن روزی که قاضی مان خدایی به میزان و صراطم باجرایی

ببوت میروند پیرو جوانان وای آن ساعت که بوت زان مایی

برویت از حیا خوی رسته دیری دو برویت بناز آیه دیری

به سحر دیده در چاه ز نخدان بسی ناروت دل آویده دیری

ز آهم هفت گردون پر شرربی ز مژگانم روان خون جگر بی

تکه هرگز دلت از غم نوجه کجا از سوت دیلانت خبر بی

خدایا دل ز موبستان بزاری نمیآید ز مویسارداری

نمیدونم لب لعش به خونم چراشته است با این آبداری

چه خوش بی وصلت ای مه اشک بی مر وصل تو آرام دلک بی

ز مهرت ای مه شیرین چالاک مدام دست حسرت بر سرک بی

مسلسل زلف بر رخ ریته دیری گل و سنبل بهم آیته دیری

پریشان چون کری زلف دو تار ابر تاری دلی آیته دیری

اگر دل دلبری دلبر کد امی و کرد دلبر دلی دل راجه نامی

دل و دلبر بهم آیته وینم ندانم دل که و دلبر کد امی

خوش آنانکه الله یارشان بی آه حمد و قیل هو الله کارشان بی

خوش آنانکه دایم در نمازند بهشت جاودان بازارشان بی

خوشآمدل که از غم بهر هور بی برآمدل وای کز غم پهنخبر بی

تہ کہ هر کز نسوتہ دیت از غم کجا از سوتہ دیلانت خبر بی

عاشق آن بہ کہ دایم در بلابی ایوب آساہ کرمان بتلابی

حسن آسابتش کاسی زهر حسین آسابتش کر بلابی

زکشت خاطر م جز غم نروئی ز باغم جز گل ماتم نروئی

ز صحرای دل پچاصل موکیاہ ناامیدی ہم نروئی

یہ نہم کہ نہم واز کون بی یہ روجم کہ روجم سرنگون بی

شدم آوار ہی کوی محبت زد دست دل کہ یارب غرق خون بی

بدریای غمت دل غوطهور بی مراد غ فراق بر جگر بی

ز مژگان خدنگت خورده ام تیر که هر دم سوچ دل زان بیشتر بی

مدامم دل براه و دیده تری شراب عیشم از خون جگر بی

بویت زندگی یا بزم پس از مرگ ترا کر بر سر حاکم کذب بی

دو چشمانت پیالهی پر ز می بی خراج ابروانت ملک ری بی

همی وعده کرسی امروز و فردا نمیدانم که فردای تو کی بی

قدم دایم ز بار غصه خم بی چو موخنت کشتی در دهر کم بی

موهر کز از غم آزادی ندیرم دل بی طالع موکوه غم بی

دیم یک عنذلیب خوشنوائی که مینالید وقت صبحگاهی

بشاخ گلبنی باگل همی گفت که یارابی وفایی بی وفایی

به قبرستان گذر کردم صبحی شنیدم ناله و افغان و آهی

شنیدم کلهای باخاک میگفت که این دنیا نسیار زو بجایی

هر آنکس مال و جاهش بیشتر بی دلش از درد دنیا ریشتری

اگر بر سر نهی چون خسروان تلج به شیرین جانت آخر ریشتری

تو که نوشتم نهایی ریشم چرایی تو که یارم نهایی ریشم چرایی

تو که مرهم نهایی برداغ ریشم تک پاش دل ریشم چرایی

میته یکدم دلم خرم غانی اگر رویت بوینم غم غانی

اگر در دلم قسمت نماند ولی بی غم دین عالم غانی

فلک در قصد آزارم چرائی کلم کر نیستی خارم چرائی

تو که باری زدوشتم بر نداری میان بار سبارم چرائی

کشیان اربزاری از که ترسی برانی کربخواری از که ترسی

موباین نیمه دل از کس ترسم دو عالم دل ته داری از که ترسی

دلم از سوز عشق آتش بجان بی بگامم زهر از آن سگردهان بی

همان دستان که با ته بی بگردن کونتم چون مگس بر سر زمان بی

تہ کہ دور از منی دل در برم نی ہوائی غیر و صلت در سرم نی

بجانت دلبر کز ہر دو عالم تمنای دگر جز دلبرم نی

ز دل مہر تو ای مہ رقتی نی غم عشقت بہر کس کفتنی نی

ولیکن شعلہ مہر و محبت میان مردمان بہفتنی نی

کشم آہی کہ کردون پر شرر شی دل دیوانہام دیوانہ تر شی

بترس از برق آہ سوتہ دیلان کہ آہ سوتہ دیلان کارگر شی

شبہ ناید ز اسگم دیدہ ترنی سرسگم جاری از خون جگر نی

شو و روجم رود بانامی زار تہ را از حال زار موخبرنی

کسیکه ره بفریادم بردنی خبر بر سرو آزادوم بردنی

همه خوبان عالم جمع کردند کسی که یادت از یادوم بردنی

به حرشام و سحر کریم بلوئی که جاری سازم از هر دیده جوئی

موان بی طالعم در باغ عالم که گل کارم بجایش خاروئی

سمن زلفا بری چون لاله دیری ز زنگس ناز در دنباله دیری

از آن روسه بهرم بر نیاری که در سمرناز چندین ساله دیری

عزیزان از غم و درد جدایی به چشمانم مانده روشنائی

بدرد غربت و بجرم گرفتار نه یار و مهدی نه آشنائی

دلاراهت پر از خار و خشک بی گذرگاه تو بر اوج فلک بی

شب تار و بیابان دور منزل خوش آنکس که بارش کمترک بی

دلی چون موبغم اندوخته ای نی زری چون جان مود بوتهای نی

بخز شمعم ببالین همدی نه که یار سوته دل جز سوتهای نی

شم از روز و روز از شوبتربی دل آشتهمام زیر و زبری

شور روز از فراق نالمی مو چو آه سوته جانان پر شرربی

خور آئین چهرهات افرو تهرربی بجانم تیر عشقت دو تهرربی

چرا حال رخت دونی سیاهه هر آن نزدیک خور بی سوتهرربی

صفا هونم صفا هونم چه جانی که هر یاری گرفتیم یوفابی

بشم یکسر بازم تا به شیراز که در هر منزلی صد آشنایی

بمواجی حرّات بقراری چو گل پروردی باد بهاری

چرا کردی بکوه و دشت و صحرا بجان او دارم اختیاری

مو آن باز سفیدم بهدانی لانه در کوه دارم سایبانی

ببال خود پر م کوهان بکوهان بچنگ خود کرم نخبیریانی

بدم دلبری دل بتلابی که بهرانش بلا وصلش بلابی

درین ویرانه دل جز خون ندیدم نه دل کویی که دشت کربلابی

دل دیوانهام دیوانهترشی خرابه خانام ویرانهترشی

کشم آبی که کردون را بسوچم که آه سوته دیلان کارکرشی

قدم دایم زبار غصه خم بی چو موخونین دلی در دهر کم بی

زغم یکدم مو آزادی نذیرم دل پچارهی مو کوه غم بی

جهان خوان و خلایق میهان بی گل امروز مو فردا خزان بی

سیه چالی که نامش رانهند کور با واجن که اینت خانان بی

کلان فصل بهاران بهتسهای بی زمان وصل یاران بهتسهای بی

غنیمت دان وصال لاله رویان که گل در لاله زاران بهتسهای

همه روزم فغان و پتقراری شوان بیداری و فریاد وزاری

بموسوجه دل هر دور و نزدیک ته از سنگین دلی پروان داری

دلاره تو پر خار و خشک بی دین ره روشنایی کمتر کن بی

گر از دستت بر آید پوست از تن بیگلن تا که بارت کمتر کن بی

نکارینا دل و جانم ته دیری همه پیدا و پنهانم ته دیری

نمیدانم که این درد از که دیرم همیدانم که درانم ته دیری

اگر دردم کی بودی چه بودی و گر غم اندکی بودی چه بودی

به بالینم طیبی یا حمیبی ازین هر دو کی بودی چه بودی

کرم خوانی ورم رانی ته دانی کرم دتش بسوزانی ته دانی

ورم بر سرزنی الوند و میمند همی و اجم خدا جانی ته دانی

نکار تازه خیزما کجایی پشمان سرمه ریزما کجایی

نفس بر سینهی طاهر رسیده دم رفتن عزیزما کجایی

چه خوش میهربانی هر دو سربی که یکسر مهربانی درد سربی

اگر مجنون دل شوریده امی داشت دل لیلی از آن شوریده تربی

من آن شمعم که اسلم آتشین بی که هر سوته دلی حالش همین بی

همه شب کریم و نالم همه روزیته شامم چنان روزم چنین بی

تو آری روز روشن را شب از پی شده کون و مکان از قدرت حی

تحقیقت بشنواز طاهر که کردید یک کن خلقت هر دو جهان طی

الهی ای فلک چون موز بون شی دلت همچون دل موعوق خون شی

اگر یک بخرم ام بی غم بویی یقین دانم کزین غم سرنگون شی

مدامم دل پر از خون جگر بی چو شمع آتش بجان و دیده تری

نشینم بر سر راهت شو روز که تا روزی برابر موگذری

بنادانی گرفتیم کوره راهی ندانستم که میافتم بجایی

بدل گفتیم رفیقی تا به منزل ندانستم رفیق نیمه راهی

ز مسکتر سیتر سنبلت بی هزاران دل اسیر کاکلت بی

ز آه و ناله تا سیری ندیدم ز خارا سخته کویا دلت بی

آلاله کو ساران هفت ای بی نقشه جو کناران همتای بی

منادی میکره شروه شروه فای گلزاران همتای بی

الهی دل بلا بی دل بلا بی کنه چشمان کره دل بتلابی

اگر چشمان نکر دی دیده بانی چه داند دل که خوبان در کجایی

تکت نازنده چشمان سرمه سانی تکت زمینده بالاد لر بایی

تکت مسکین دو کیو در قانی بمو واجی که سرگردان چرانی

جهان یوفازندان مابی گل غم قسمت دلمان مابی

غم یعقوب و محتتهای ایوب همه کو یا نصیب جان مابی

خوش آن ساعت که یار از در آیو شو بجران و روز غم سرا آیو

زدل بیرون کنم جانرا بصد شوق همی واحم که جایش دلبر آیو

ز شورا نکیزی چرخ و فلک بی که دایم چشم بچشم بر تک بی

دامد دو آهم تا مابی پیانی سیل اسکم تا تک بی

هر آنکس با تو قربش بیشتر بی دلش از درد بجران ریشتری

اگر یکبار چشمانت بو نیم بجانم صد هزاران ریشتری

سخن از هر چه واجم و اتشان بی حدیث از پیش و از کم و اتشان بی

بدیا کر روم کو هر بر آرم هر آن کو هر که وینم و اتشان بی

بهار آیوبه هر شاخی گل بی بهر لاله هزاران، بلبل بی

بهر مرزی نیارم پانهادن مبو کز موبتر سوزد بی

دل از دست غمت زیر و زبر بی، پشیمان اسلم از خون جگر بی

هران یاری چو مور نازدیره دلش پر غصه جانش پر شرر بی

بدنیای دنی کی ماندنی بی که دلمان بر جهان افشاندنی بی

همی لا تقسطوا خوانی عزیزا دلا یا ویلنا هم خواندنی بی

از آن روزیکه ما را آفریدی بغیر از معصیت چیزی ندیدی

خداوند سبح هشت و چارت زما بگذر شتر دیدی ندیدی

خدایی که مکانش لامکان بی صفانش جمال گلرخان بی

پیدا زندهی روز و شب و خلق که بر هر بنده او روزی رسان بی

دل شاد از دل زارش خبرنی تن سالم زیماش خبرنی

نه تقصیره که این رسم قدیمه که آزاد از گرفتارش خبرنی

دل ار عشقت نداره مرده اولی روان بی درد عشق افسرده اولی

سحر بلبل زند در گلشن آواز که گل بی عشق حق پر مرده اولی

هزاران لاله و گل در جهان بی همه زیبا به چشم دیگران بی

آلالی موبه زیبای دین باغ سرفراز همه آلالیان بی

هر آن باغی که نخلش سر بر بی دماش باغبون خونین جگر بی

باید کنش از بیخ و از بن اگر بارش همه لعل و کمر بی

مورانه فکر سودایی نه سودی نه در دل فکر به سودی نه بودی

نخواهم بگوکنار و چشمه سارون که هر چشمم هزارون زنده رودی

شوم از شام یلدا تیره تر بی درد دلم ز بود در استر بی

همه در دار سن آخربدر مومن دمان در دما خود بی اثر بی

پی مرگ نکویان گل زرویی دگر رویی نه رنگش بی نه بویی

ز خود رو بیچ حاصل بر نخیزد بجز بدنامی و بی آرویی

به جز این موندارم آرزویی که باشد بدم مولالرویی

اگر در دلم و احجم به کوهان دگر در کوهساران گل زرویی

دل بی عشق را افسردن اولی هر که دردی نداره مردن اولی

تنی که نیست ثابت دره عشق ذره ذره به آتش سوتن اولی

من دل سوت را لایق ندونی که در دیوان عشاققت بخونی

هزارون بارم از خونی بگویم ز تو زیرا که بحر سیکرونی

یقینم حاصله که هرزه کردی ازین کردش که داری برنگردی

بروی موبستی هررهبی را بدین عادت که داری کی ته مردی

پنداری که زندان خوشترم بی سرم بوکوی میدان خوشترم بی

چو گلخن تار و تاریکه به چشم گلستان بی ته زندان خوشترم بی

زیداد فلک یارون امان بی امان جستن روز آخر زمان بی

اگر پاره کرم یخ بجا بو که وامو آسمان پر سرکران بی

در اسلم بدانان ریه اولی خون دلم ز چشمان ریه اولی

بکس حرفی ز جورت وانواجم که حرف جور پنهان ریه اولی

دل توکی زحالم با خبر بی کجا رحمت باین خونین جگر بی

تو که خونین جگر هرگز نبودی کی از خونین جگر با خبر بی

بسوی باغ وستان لاله وانی همه موها مثال ژاله وانی

وگر سوی خراسان کاروان راراه نم موسوی بنگاله وانی

غم اندر سینهی موحانه دیری چو ویرانه که بوم آسانه دیری

فلک اندر دل مسکین مونه ازین غم هرچه در انبانه دیری

هر آن کالوند دلمان موشانی دلمان از هر دو عالم در کشانی

اشک خونین پاشم از راه الوند تا که دلبر پایش بر فشانی

زدل بیرون نچتم ناله نایی زمرگان تر موژاله نایی

شوی نایه که موخوابت بوینم به بخت موبه چشم لاله نایی

چه واحم هرچه واحم واتشان بی سخن ازیش وازکم واتشان بی

بدریا مو شدم کوهر بر آرم هر آن کوهر که دیدم واتشان بی

دلم بلبل صفت حیران گل بی درونم چون درخت پی بگل بی

خونابه بار دیرم ارغوان وارد درخت نهدله بارش خون دل بی

مو احوالم خرابه کر تو جویی جگر بندم کبابه کر تو جویی

تکه رفقی و یار نو کر فقی قیامت هم حسابه کر تو جویی

زخو این چهرهات افرو تهر بی تیر عشقت بجانم رو تهر بی

مرا ختر بود حال سیاهت ز مویار که ختر سو تهر بی

مرا دیوانه و شیداته دیری مرا سرکشته و رسواته دیری

نمیدونم دلم دارد کجا جای همیدونم که دردی جاته دیری

ز دست عشق هر شو عالم این بی سریرم خشت و بالینم زمین بی

خوشم این بی که موته دوست دیرم هر آن ته دوست داره حالش این بی

عزیزون از غم و درد جدایی به چشمونم مانده روشنایی

کرفارم بدم غربت و دونه یار و همدی نه آشنایی

تہ کہ خورشید اوج دلربایی چنیں سرجم و سکین دل چرائی

به اول آنمه مهر و محبت به آخر راه و رسم بی وفایی

غم عالم نصیب جان مایی بدور ما فراغت کیمیایی

رسد آخر بد زمان در دهر کس دل مایی که در دوش سید وایی

به لامردم مکان دلبرم بی سخن های خوشش تاج سرم بی

اگر شاهم بنشد ملک شیراز همان بهتر که دلبر در برم بی

خوش آمدل که از خود بخبر بی ندونه در سفیر یاد حضر بی

بکوه و دشت و صحرا همچو مجنون پی لیلی دوان با چشم تر بی

همه دل ز آتش غم سوتنی بی بهرجان سوز بهجرا فروتنی بی

که از دست اجل برتن قبانی اگر شاه و کدانی دوستی بی

بمیرم تا ته چشمتر نیینی شرار آه پر آذ نیینی

چنانم آتش عشقت بسوجه که از مومشت خاکستر نیینی

پایان

"ومن الله التوفیق"